

Arrest

nr. 283 440 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door PZ Westkust op 16.06.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : J.

voornaam : N.

geboortedatum : X

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”

De motivering luidt verder als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod. Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden. Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van twee jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund. In feite vermeldt de beslissing als enig motief het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft. Verzoeker wenst in ieder geval volgende gegevens te benadrukken: het feit dat het zijn eerste contact was met de Belgische autoriteiten, het feit dat hij nog maar enkele weken in België is, het feit dat hij geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, het feit dat hij enkel op doorreis was in België, ... De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert en is dan ook zeer stereotiep gemotiveerd geweest. Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van twee jaar nu verzoeker geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden. Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de termijn van twee jaar:

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft ter ondersteuning van het opleggen van de termijn van twee jaar. In tweede instantie wordt verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politie, dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen en dat er geen sprake is van een medische problematiek. De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist. Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van twee jaar. Het gaat om louter automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden. De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is opvallend.

Verwerende partij stelt dat zij rekening gehouden heeft met de artikelen 3 en 8 EVRM. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker. Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dat het inzake weldegelijk een standaard motivering betreft, blijkt eveneens uit het gegeven dat de motivering slechts 1 paragraaf betreft.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 1 jaar hoger is. Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing. De termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet. De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van twee jaar gelet op "al deze elementen en de immigratiecontrole proportioneel is". Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van twee jaar omdat verzoeker illegaal in het land verblijft, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt. Er is verder geen specifieke motivering waarom er een termijn van twee jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van één jaar. Verder maakt verwerende partij nergens duidelijk op wat de formulering "al deze elementen" betrekking heeft nu verzoeker geen voorgaanden heeft, er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die twee jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van twee jaar in casu proportioneel is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, gaat het niet om een "loutere

frase" maar wordt specifiek ingegaan op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en wordt, na een afweging van alle relevante gegevens, geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel is. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Verzoeker betoogt dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet enkel de modaliteit van de duurtijd van het inreisverbod betreft, maar geen grondslag kan vormen voor het verlenen van een inreisverbod op zich en dat er bijgevolg geen legale basis aangeduid is. Met zijn betoog gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet alleen bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoeker betwist niet dat hem op 16 juni 2022 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt *"De duur van het inreisverbod (...) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."*

Uit de motivering blijkt dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en op het belang van de immigratiecontrole. Dat verzoeker heeft verklaard geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Het betoog van verzoekende partij waar zij erop wijst dat zij geen gevaar is voor de openbare orde doet geen afbreuk aan de gegeven motivering.

Gelet op de motieven betreffende de duur van twee jaar van het inreisverbod, kan verzoeker niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor twee jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

Evenmin kan verzoeker, gelet op deze motieven, worden bijgetreden waar hij laat gelden dat zonder enige adequate motivering onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te

verblijven en het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan. Verder moet de verwerende partij ook niet motiveren waarom zij geen andere duur oplegt. Zij moet enkel motiveren waarom zij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen zij gedaan heeft.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC